

El perquè de dues querelles

Objectiu, Prenafeta

El secretari general de la Presidència de la Generalitat de Catalunya, Lluís Prenafeta, ha estat objecte de dues querelles. Un cas que recorda el de Banca Catalana, amb una novetat: la incorporació de la CNT-AIT.

El secretari general de la Presidència de la Generalitat de Catalunya, Lluís Prenafeta, s'ha convertit en el centre del que ja s'anomena el *cas Prenafeta*.

L'afer parteix de l'esborrany de querella que contra ell ha endegat el cap de la Fiscalia de Barcelona, Carlos Jiménez Villarejo, que estima que el càrrec públic de Lluís Prenafeta pot ser incompatible amb les seves activitats privades, i infringir, així, els articles 198 i 404 del Codi Penal. Aquests articles sancionen les persones amb càrrecs públics que tinguin participació en empreses amb ànim de lucre.

La transcendència del fet s'ha magnificat per la importància política que subjau a l'esborrany de querella, i per les implicacions en el conflicte de diverses personalitats de la vida jurídica i política de l'estat. Així, el fiscal general de l'Estat, Leopoldo Torres -d'actualitat a causa de la querella que havia presentat contra el diari *El Mundo*, que no va ser admesa a tràmit-, s'ha oposat a l'acció de Jiménez Villarejo tot demanant l'ampliació de diligències sobre el cas.

El cap de la fiscalia de Barcelona, en una actitud de discrepància sense precedents entre un Fiscal en cap i la Fiscalia General de l'Estat, ha anunciat que la posició de Leopoldo Torres era "improcedent", i que, per tant, recorreria a l'article 27 de l'estatut fiscal, que consisteix en la sol·licitud de reunió de la Junta de Fiscals de Sala a fi d'emetre un criteri sobre el conflicte a tractar, sense que, però, el fiscal general estigui obligat a acceptar els arguments de la Junta.

Això no obstant, a Carlos Jiménez Villarejo no li ha calgut acollir-se a aquest article; una denúncia presentada en el Jutjat d'Instrucció número 26 per Luis Andrés Edo, secretari general de la CNT-AIT a Catalunya, admesa a tràmit la setmana passada per la jutgessa titular, Maria Àngels Gomis i Masqué, ha facilitat l'acció pretesa per Jiménez Villarejo, ja que,

quan un jutge obre diligències, el cap de la Fiscalia té l'obligació de comparèixer i aportar totes les seves investigacions. Fins aquí, com ha apuntat Leopoldo Torres, tot havia estat "una tempesta en un got d'aigua".

Mentrestant, durant el conflicte entre la Fiscalia de Barcelona i la general de l'Estat, amb la querella contra Lluís Prenafeta de fons, les reaccions dels diversos partits polítics no s'han fet esperar. Convergència i Unió, amb un Jordi Pujol contundent -amb la denúncia d'ús de mètodes polítics "no convencionals" contra el seu partit-, ha prestat un ferm suport al secretari general de la Presidència. Raimon Obiols, del PSC-PSOE, ha manifestat que qualsevol hipotètica querella ha de plantejar-se "amb les màximes garanties i la màxima solvència possible", declaracions que s'han interpretat com un apropament a les posicions de Leopoldo Torres. El Partit Socialista Obrer Espanyol, PSOE, per mitjà de la seva portaveu, Rosa Conde, ha donat suport des d'un inici al fiscal general de l'Estat, aduint que les decisions de Leopoldo Torres eren "correctes".

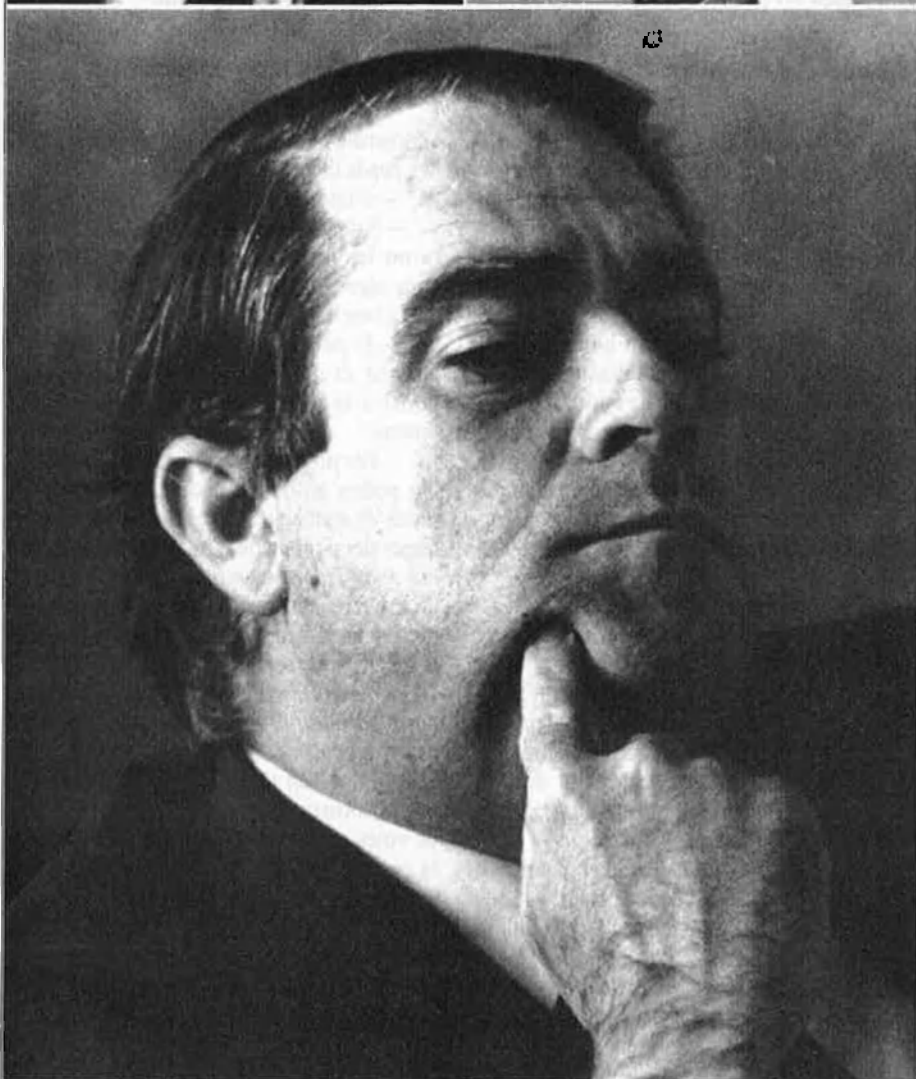
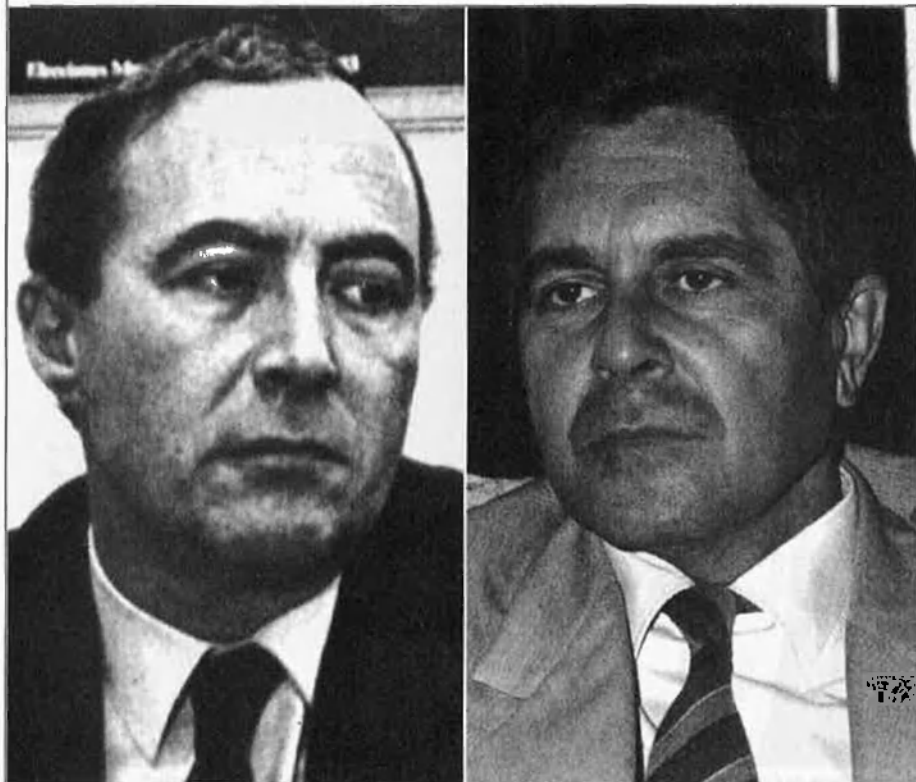
DENÚNCIES I PERSECUCIONS

El front comú en suport del fiscal general de l'Estat, Leopoldo Torres, i, d'altra banda, de suport a Lluís Prenafeta, en què han convergit CiU, PSC-PSOE i PSOE, ha aixecat tota classe de sospites respecte al possible pacte de no agressió entre les dues forces polítiques -convergens i socialistes-. Sospites que ha ressaltat, en l'àmbit estatal, Izquierda Unida: Julio Anguita i Pablo Castellano han demanat la dimissió del fiscal general. I, pel que fa a Catalunya, Joan Saura, portaveu d'Iniciativa per Catalunya, ha fet públic un comunicat en què judicava "diffícilment comprensible" l'actitud de Leopoldo Torres, i donava suport a Jiménez Villarejo.

El panorama de defensa, per bé que coincident, de Lluís Prenafeta i Leopoldo Torres per part de CiU i PSOE, respectivament, s'ha trencat aquesta setmana passada amb la querella interposada contra el secretari general de la Presidència de la Generalitat de Catalunya per Luis Andrés Edo, de la CNT-AIT. Leopoldo Torres, en veure resolta la seva implicació indirecta en el *cas Prenafeta*, ha emès un comunicat de suport al seu ex-contrincant de conflicte i col·lega a Barcelona, Carlos Jiménez Villarejo. Així doncs, Lluís Prenafeta, que certs mitjans de comunicació a Catalunya han volgut convertir en el *Juan Guerra* de la Generalitat, s'ha quedat, junt amb el suport de CiU, sol davant d'una querella que el mateix secretari general de la Presidència ha qualificat d'assumptes que no se "sosté per enlloc".

CiU, amb el president de la Generalitat, Jordi Pujol, al capdavant, ha comparat el *cas Prenafeta* a l'afer de Banca Catalana. Per diverses raons. La primera, per l'actualitat que ha cobrat aquest últim arran de la decisió de l'Audiència de Barcelona, a mitjan de mes, d'arxivar definitivament el *cas Catalana*. I la segona, pel fet que va ser el fiscal en cap de Barcelona, Carlos Jiménez Villarejo, qui va interposar el recurs contra la resolució que confirmava la conclusió del sumari del *cas Catalana* i negava el processament de 16 ex-directius de l'entitat.

El fet que els partits polítics més bel·ligerants respecte a la querella contra Lluís Prenafeta hagin estat IU i IC entronca amb la circumstància que, si bé sorpresivament el sindicat CNT-AIT va ser el primer a interposar la denúncia contra el secretari general de la Presidència de la Generalitat de Catalunya, un grup de 24 advocats de Barcelona pertanyents a l'Associació Catalana de Juristes Demòcrates estaven efectuant tràmits per a querellar-se contra Lluís Prenafeta en qualitat d'acusació popular. L'Associació Catalana de

Juristes Demòcrates és una entitat que, segons apunta un dels seus integrants, l'advocat Rafael Sendra, limita, ideològicament parlant, amb "per la dreta, el PSC, i per l'esquerra, el Moviment Comunista". Just, com podem veure, on se situa Iniciativa per Catalunya.

CNT-AIT PREM EL GALLET

Malgrat la coincidència de querelles, la de Lluís Andrés Edo -CNT-AIT- i la presentada després pels 24 advocats de l'Associació Catalana de Juristes Demòcrates -ACJD-, al contrari del que podia sospitar-se, no tenen cap relació entre elles.

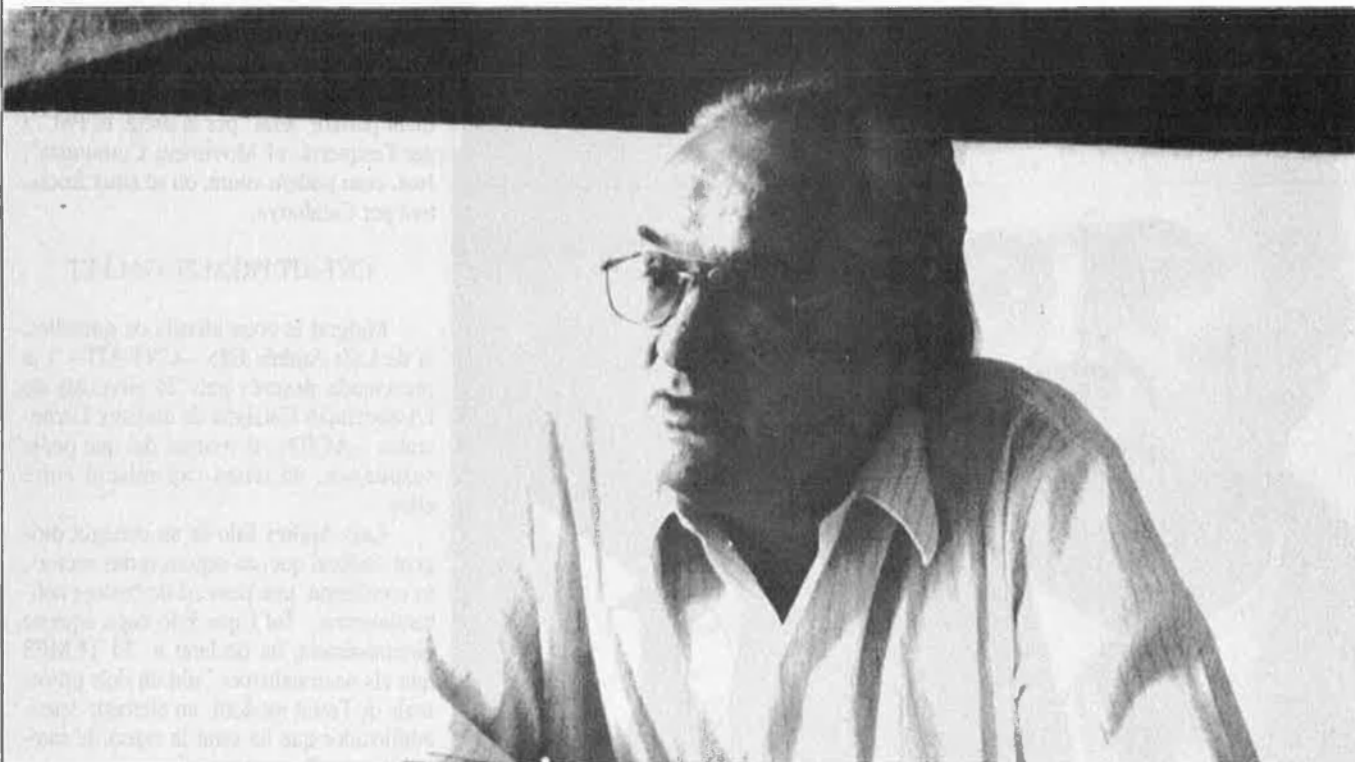
Luis Andrés Edo és un conegut dirigent sindical que, en segons quins sectors, és considerat una persona de ferotge anticatalanisme. Tot i que Edo nega aquesta circumstància, ha declarat a *El TEMPS* que els nacionalismes "són un dels pitjors mals de l'estat modern, un element desestabilitzador que ha estat la causa de moltes guerres d'aquest segle".

El secretari general de la CNT-AIT a Catalunya va exiliar-se a l'estat francès el 1947, per desertar del servei militar, i ha estat empresonat diverses vegades. La primera vegada, l'any 1952, en què va ser condemnat a 18 mesos de reclusió a la presó de Figueres, acusat de desertor. Exiliat de nou fins al 1966 quan va ser capturat per la policia franquista, Edo anava fent viatges clandestins a Espanya, en un dels quals va veure's indirectament implicat en el cas *Usía*.

El cas *Usía* va consistir en el segrest del conseller eclesiàstic de l'ambaixada espanyola a la Santa Seu, monsenyor Usía, i va durar des del 31 d'abril de 1966 fins al 12 de maig del mateix any. Tot i que, segons es diu, Luis Andrés Edo pertanyia al grup *1^a de Mayo*, que va perpetrar el segrest, el dirigent sindical no es trobava a Roma quan el segrest, ni hi va intervenir de manera directa. La raó del segrest de monsenyor Usía era demanar el canvi d'aquest per tots els presos polítics reclosos en les presons franquistes.

Segons consta en els arxius, el mateix Edo va efectuar unes declaracions a *France Press*, el 3 de maig de 1966 en què afirmava: "El nostre objectiu al principi era desemmascarar, tot segrestant-los, els antics companys Royano i Ínigo, que han usurpat el nom de la CNT per entaular converses amb els representants dels sindicats del règim franquista".

Detingut el 1966, el dirigent de la CNT-AIT va romandre en diversos cen-

Luis Andrés Edo: "Tenim el convenciment que el grup de negocis de CiU no és exclusiu d'aquesta força política, sinó que es dona en altres partits".

tres penitenciaris, com Carabanchel i els penals de Sòria i Jaén, fins al 1972. Els càrrecs que van esgrimir-se contra ell foren els d'intent de segrestament de l'ambaixador a Espanya dels Estats Units —càrrec no provat—, i el d'associació il·legal. El 1974 fou novament empresonat per una vinculació tampoc no provada amb un altre segrest, va romandre fins al 1976 a la Model de Barcelona.

Amnistià per la llei del 77 de les anteriors sentències, Luis Andrés Edo va ser empresonat a Barcelona el 1980, reclusió que va durar un any. Els càrrecs eren els de falsificació i tinença il·lícita d'armes, entre altres. El dirigent de la CNT-AIT fou jutjat i absolt el 1985.

El nom de Luis Andrés Edo va anar caient en l'oblit fins que, el 15 de març d'enguany, una denúncia interposada contra Lluís Prenafeta en representació de la CNT-AIT, l'ha retornat a les pàgines dels diaris. Set dies després, el 22 de març, la denúncia inicial s'ha convertit en una querrel·la com a part afectada, aspecte jurídic que dóna dret a la CNT-AIT a tenir accés al sumari. El fet de ser part afectada es justifica per la circumstància que, en ser la CNT-AIT un sindicat que defensa els treballadors, es pensa, des d'aquesta entitat, que la classe treballadora és qui més rep les conseqüències de qualsevol cas de corrupció política.

Eduard Company

Luis Andrés Edo: "Tots els polítics són uns mafiosos"

Vostè, en nom de la CNT-AIT, ha presentat una querrel·la, paral·lelament a la de L'Associació Catalana de Juristes Demòcrates, contra Lluís Prenafeta. ¿Tenen alguna vinculació, aquestes accions legals?

—És fàcil establir connexions entre nosaltres i l'ACJD, però hi ha un fet que és molt aclaridor, i és que dins de qualsevol d'aquests grups professionals hi ha sempre qüestions polítiques per entretenir, i per tant la seva labor no pot ser tan aprofundidora com la nostra, que, com a sindicat lliure, no podem ser sotmesos a cap mena de pressió, ni de política ni de qualsevol altra classe.

—¿Quina és la raó de fons que els ha empès a presentar la querrel·la contra Lluís Prenafeta?

—Bé, nosaltres no hem esperat a investigar res sobre el senyor Prenafeta per a posar la querrel·la, sinó que el nostre discurs és un permanent seguiment de tots els casos possibles de corrupció. Per això tenim el convenciment que el grup dels negocis de CiU no és exclusiu d'aquesta força política, sinó que es dona en altres partits de l'estat. I també al llarg de tota la història.

—¿Vostè sap de quins delictes acusa el sr. Prenafeta?

—Sí. De tràfic d'influències, i de sub-

vencions a empreses fantasmes o dominades per la Generalitat.

—Digui-me'n noms...

—No puc. Tenim les dades però encara no les hem contrastades prou. Sigui com sigui, hi ha prou indicis que donen peu a una investigació seriosa.

—El panorama que vostè pinta de la política és descoratjador. ¿Són tots els polítics tan mafiosos i corruptes com apunta?

—Els polítics són uns mafiosos. Tots. No poden arribar al poder sense aquesta mena de muntatges, i necessiten els muntatges per a mantenir-s'hi. Per exemple, el cas Juan Guerra és una chapuza. Però el de Prenafeta és una vertadera obra d'orfebreria. El mateix que fa en Martín Toval i el PSOE: orfebreria pura.

—Males llengües assegurin que vostè ha interposat la querrel·la per afany de protagonisme.

—De cap manera. ¿Quin afany de protagonisme puc tenir jo? ¿Per què he de voler sortir en els diaris, si precisament la premsa ha estat qui ha estès la nostra acta de defunció com a sindicat? Bé, entén-me, no els periodistes, sinó les empreses que hi ha al darrere. Davant d'aquest fet, com comprendràs, l'afany de protagonisme és un argument purament risible.

E.C.